

Найдорожче в житті

КУПИТИ

Шість років тому Кемден Деніелс повернувся з війни. А його молодший брат - ні. Ніхто в маленькому містечку в Колорадо не пробачив Кемденові цього - особливо батько. Тож чоловік поїхав, присягнувшись ніколи сюди не повертатися.

Однак несподіване щемливе повідомлення від батька перевертає його душу. Він їде додому, попри образу й біль. Там на нього чекає Віллоу - жінка, яку він ніколи не зможе назвати своєю. Бо таємниці маленького містечка краще якнайглибше поховати.

Якби ж Кемден тільки міг залишатися незворушним, коли вона шепоче, що завжди кохала й кохатиме його...

Розділ перший

Кемден

Мої легені запалали, коли я зробив глибокий вдих, прагнучи кисню, якого там не було. Пальці аж свербіли, так хотіли схопитися за сигарету, хоч я й кинув курити шість років тому. На висоті у мене так було щоразу — принаймні з диханням.

Бажання закурити? Його люб'язно дарувала Альба, штат Колорадо, населення — 649 людей. Саме такий напис був на знаку, який я проминувдесь півтора кілометра тому. Хоча не варто було довіряти знаку, який не змінювався ще з часів до мого народження, — що в моєму рідному місті зовсім не дивно.

Нічого не змінилося відтоді, як я поїхав, і в цьому полягала суть містечка. Якщо не зважати на асфальтовані дороги, Альба була містом-привидом, що найкраще збереглося в Колорадо. І туристи, якими кишіли його вулиці влітку, забезпечували життя крихітного містечка протягом усієї зими.

Поки я простягав руки до вечірнього сонця і засніжених вершин наді мною, аби повернути життя м'язам, які тримав у напрузі всю довгу дорогу з Північної Кароліни, сума на бензоколонці росла. Подих березневого вітру пробився крізь моє виснаження, і я відчув його крижані пальці на своїй оголеній шкірі. Тут, на висоті трьох тисяч метрів, погода була явно не для футболка.

Мою увагу привернуло чиєсь зітхання, і я обернувся до «мінівена», який хвилину тому припаркувався за моїм «джипом». Білявка в завеликих для її обличчя сонцезахисних окулярах і пухнастому зимовому пальті витріщалася на мене, стоячи однією ногою на асфальті, а другою в машині, ніби хтось натиснув на паузу, коли вона виходила.

Я опустив руки, і моя сорочка ковзнула на місце, прикриваючи татуйовану смужку живота, на яку дівчина, без сумніву, уже встигла надивитися.

Вона швидко похитала головою й почала заправлятися.

Принаймні не перехрестилася й не позадкувала.

Або вона переїхала до Альби в останні десять років, або моя репутація дещо збілділа після того, як я пішов до армії. Чорт забирай, може, мешканці Альби просто забули про мене.

Я закінчив заправляти бак і попрямував до маленької крамнички, щоб узяти чогось випити. Одному Богу відомо, що є в тата в холодильнику.

Двері зачинилися за мною з дзеленчанням, і я кивнув на знак привітання літньому чоловікові, що спирався на прилавок. Схоже, містер Вільямсон досі був власником заправки. Його густі сріблясті брови радісно піднялися, на губах виникла усмішка. І одразу ж — у зворотному порядку: брови опустилися, усмішка згасла. Чоловік розгублено кліпнув. А тоді його очі звузилися: він упізнав мене.

Схоже, моя слава не забулася.

Я швидко обрав кілька пляшок води з невеликого асортименту й поніс до прилавка.

Очі старого бігали між моїми руками й пляшками, коли він перелічував їх, наче я збирався усе те вкрати абощо. Я був багато ким, але не злодієм.

Дзвоник знову задзеленчав, і Вільямсон помітно розслабився.

— Добридень, лейтенанте Голле! — привітав він свого нового відвідувача.

Чудесно.

Я навіть не підняв очі. Цей упертий, старий, схильний до осуду шмат лайна ненавидів мою...

— Трясця його матері! Кеме!

З поліцейським значком був не Тім Голл, а його син Гідеон.

Щелепа Гіда відвисла, світло-карі очі округлилися від шоку. Вираз обличчя — як тоді, коли Ксандер заштовхав нас до жіночої роздягальні восени на першому курсі.

Я так і не вигадав, як до пуття віддячити братові за його спробу дідівщини — не можна сказати, що хтось повірив, ніби Ксандер міг опуститися так низько. Зрештою, він був хорошим сином.

— Думав, що офіцерам поліції не можна лаятися, коли вони у формі.
— Я швидко обвів його поглядом. На відміну від свого батька, Гід був ще достатньо підтягнутий, тож живіт не звисав над ременем.

— А солдатам можна? — поцікавився він.

— Узагалі-то, це дає нам додаткові очки. А крім того, я більше не ношу форму. — Я не носив її вже сімнадцять днів. — Твій батько знає, що ти поцупив його значок?

— Більше? А твій... — Він зітхнув. — Трясця, я не заготував кпинів!
— Я розсміявся у відповідь на його сміх. — Радий тебе бачити! — Він міцно обійняв мене, впиваючись своїм значком мені в груди.

— І я тебе. — Я усміхнувся, коли ми відступили один від одного. — Насправді ти, певно, єдина людина, яку я радий бачити.

— Ой, та годі тобі. А як же містер Вільямсон? — Гід глянув через моє плече й скривився, побачивши вираз обличчя Вільямсона. — Гаразд, може, йому ти й не радий.

— Йому справді ніколи не було до мене діла. — Я знизав плечима, чудово усвідомлюючи, що той мене чує.

— Востаннє, коли був тут, ти викинув когось у це вікно. — Гід показав на скло, яке давно замінили. — Боже, як давно це було? Чотири роки тому?

— Шість, — автоматично відповів я. З небагатьох речей, які я пам'ятав про ту ніч, дата трималася в пам'яті напрочуд міцно.

— Шість. Точно. — Обличчя Гідеона спохмурніло — без сумніву, він згадав, чому я приїздив до Альби востаннє.

Похорон Саллівана.

Горе могло от-от піднятися і вичавити залишки кисню з моїх легень, але я в мільйонний раз відтоді, як ми закопали Саллі в землю, відігнав його.

Боже, я досі чув його сміх...

— Ти плануєш заплатити за воду, Кемдене? — запитав містер Вільямсон.

Рекомендована література

Варіація

Ніколи не бреші

Правильне рішення.
Місто вітрів. Книга 2

Запізно

Усі твої досконалості

Оніксова буря. Емпіреї.
Книга 3

Перейти до категорії
Ромком

КУПИТИ